

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

FAKULTA PEDAGOGICKÁ

KATEDRA VÝTVARNÉ KULTURY

KRÁSA LEVITACE-CYKLUS FOTOGRAFIÍ

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Tereza Burešová

Vizuální kultura se zaměřením na vzdělávání

Vedoucí práce: PhDr. Jan Mašek, Ph.D

Plzeň, 2016

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracovala samostatně
s použitím uvedené literatury a zdrojů informací.

V Plzni, dne.....

podpis.....

Na tomto místo bych ráda poděkovala PhDr. Janu Maškovi, Ph.D., za vedení práce, vstřícnost, odborné rady a trpělivost.

V Plzni, dne

podpis.....

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

Fakulta pedagogická

Akademický rok: 2014/2015

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: **Tereza BUREŠOVÁ**
Osobní číslo: **P13B0425P**
Studijní program: **B7507 Specializace v pedagogice**
Studijní obor: **Vizuální kultura se zaměřením na vzdělávání**
Název tématu: **Krása levitace - cyklus fotografií**
Zadávací katedra: **Katedra výtvarné kultury**

Zásady pro vypracování:

Vytvoření cyklu fotografií zaměřených na snovou a mysteriózní stylizaci vybraných motivů, s důrazem na koncepční promyšlenost cyklu jako celku. Prezentovaný cyklus bude obsahovat min. 10 fotografií a bude doplněn popisem použitých technik stylizace včetně tvůrčí reflexe autora. Realizace bude provedena formou digitální fotografie s fotografiemi o min. velikosti 30 x 60 cm. Soubor skicovního materiálů bude obsahovat min. 10 kusů fotografií. Teoretická část bakalářské práce bude věnována významu technik při tvorbě "mysteriózní a snové fotografie", včetně postprodukčních technik a také formy "matte paintingu".

Rozsah grafických prací: vyplyne ze zprac. BP
Rozsah kvalifikační práce: 20 - 30 stran textu formátu A4
Forma zpracování bakalářské práce: tištěná
Seznam odborné literatury:

Umění: velký obrazový průvodce. Vyd. 2. Praha: Knižní klub, 2014, 612 s. Universum (Knižní klub). ISBN 978-80-242-4494-5.
HARRIES, Karsten. Smysl moderního umění: filozofická interpretace. Vyd. 1. Brno: Host, 2010, 159 s. Cesta avantgardy. ISBN 978-80-7294-371-5.
FREEMAN, Michael. Světlo ve fotografii. 1. vyd. V Brně: Computer Press, 2014, 256 s. ISBN 9788025141748.
Click!. Praha: Slovart, 2009, 633 s. ISBN 978-80-7391-331-1.
Element F.: fotografie a umění ve druhé polovině 20. století. V Brně: Moravská galerie, 2012, [36] s. ISBN 978-80-7027-256-5.
FREEMAN, Michael. Očima fotografa: kompozice pro lepší (digitální) fotografie. 1. vyd. Brno: Zoner Press, 2008, 192 s. Encyklopedie - grafika a fotografie. ISBN 978-80-7413-003-8.
GATCUM, Chris. Fotografické experimenty: 52 projektů pro lepší [digitální] fotografie. [1. vyd.]. Brno: Zoner press, 2009, 175 s. ISBN 9788074130571.
Příjemné závislosti: [inscenovaná fotografie 70. let] = Sweet fixations : [staged photography of the 1970s]. V Brně: Moravská galerie, 2009, 113 s. ISBN 978-80-7027-203-9.
Slovenská nová vlna: 80. léta = The Slovak new wave : the 80s. Praha: KANT ve spolupráci s Bona Fide and GHMP, 2014, 198 s. ISBN 978-80-7437-123-3.
The history of European photography: 1900-1938. First published in hardcover. Ixvii, 365 s. ISBN 978-80-85739-55-8.
9788085739664

Vedoucí bakalářské práce: PhDr. Jan Mašek, Ph.D.
Katedra výtvarné kultury

Datum zadání bakalářské práce: 19. června 2015
Termín odevzdání bakalářské práce: 15. dubna 2016

Doc. PaedDr. Jana Coufalová, CSc.
děkanka

PhDr. Vladimíra Zikmundová, Ph.D.
vedoucí katedry

V Plzni dne 31. srpna 2015

Obsah

1. Úvod	1
2. Hledání toho pravého	3
<i>Inspirace</i>	3
<i>Petr Hricko</i>	3
<i>Martin Stranka</i>	4
<i>Karolina Ryvolová</i>	5
<i>Luna Torr</i>	5
<i>Proč levitace?</i>	5
3. Historie	7
<i>Upravovaná fotografie</i>	8
<i>Historie photoshopu</i>	9
4. Technika a pomůcky	11
5. O fotkách	13
1- <i>Modrá laguna</i>	13
2- <i>Noční motýl</i>	14
3- <i>Zrození</i>	15
4- <i>Obyčejný kluk</i>	16
5- <i>Ta, před kterou se i slunce klaní</i>	17
6- <i>Lehká jako vánek</i>	18
7- <i>Hra, která nekončí</i>	19
8- <i>Melancholii napospas</i>	20
9- <i>Malá lesní víla</i>	22
10- <i>Hlavou v oblacích</i>	22
6. Závěr	24
Resumé	26
Seznam zdrojů	27
Obrazová příloha	29

1. Úvod

Proč zrovna fotografie? Na tuto otázku hledám již dlouho odpověď. Upřímně, když jsem si měla vybírat, z čeho budu vypracovávat bakalářskou práci, nic jiného než fotografie mi na mysl nevytanulo. Vypracovat praktickou práci pro mne bylo tak nějak samozřejmé. Přišlo mi přirozené mít po třech letech studia nějaký fyzický důkaz toho, že jsem snad i trochu umělcem a tím důkazem pro mne opravdu nebyla práce o sto stranách, hloubková analýza a tisícero grafů. Chtěla jsem vytvořit něco, na co bych mohla být pyšná, něco co bych mohla za několik let vytáhnout z desek a říci si, tohle jsem dokázala.

Fotografie pro mne je a odjakživa byla možností, jak tvořit snové světy. Jak vytvořit realitu za použití nereálných věcí. Jak si pohrávat s lidskou myslí bez potřeby použití hromady pláten, barev a štětců. Způsob zachycení přítomného okamžiku pro budoucnost.

Dá se říci, že mi bylo předurčeno mít vztah k fotografii. Už můj pradědeček byl vášnivým fotografem. A já nepřestávám žasnout nad tím, jaká krásná a pro mne přímo umělecká díla dokázal vytvořit. Zvládal naprosto mistrně vložit do fotografií duši. Když zachytil na ten kousek filmové papíru dům, ve kterém se on sám narodil, kde se i jemu narodily děti, kde po dvoře běhala kuřátka, kde jste viděli radost na každém kousičku, nebyla to jen statická fotografie nějakého domu. Opravdu jste mohli pocítit to štěstí a tu rodinnou pohodu. A v krabici, kde jsem objevila tuto fotku, byla ještě jedna. Ještě jedna fotografie toho samého domu. Bylo to vyfoceno poté, co pradědečkovi vzali ten krásný statek, nechali jej rozkradnout, několik let ležet ladem a poté mu jej milostivě vrátili. Tam kde dříve stál dům a kde si moje tenkrát maličká babička hrála s panenkami, nebylo až na pár cihel zhola nic. Všechno bylo nenávratně ztraceno. Všechny cennosti, dokonce i celý dům se stodolou a všemi stroji na obdělávání polí. A z té fotografie se mi chce dodnes plakat. Jde z ní cítit ten ohromný žal a stesk.

A ač to možná bude znít zvláště, právě toto mne k fotografii přitáhlo. Viděla jsem, jak můžete správnou expozicí vystihnout kouzlo okamžiku, jak navždy vložit do malého kousku papíru spoustu emocí a nechat pro příští generace zaznít smutnou či šťastnou melodii vašich myšlenek a srdce.

První fotoaparát jsem dostala ještě ve školce. Neuměl prakticky skoro nic. Měl maličký čudlík, kterým se fotka pořizovala a komůrku na film. Toť vše. A i přes to, jsou fotky z toho období jedny z mých nejoblíbenějších. Dodnes žasnu, co malému dítěti přijde zajímavé a hodné k zachycení. Samozřejmě díky tomu, že jsem byla trpaslíček, měly fotografie naprosto jinou perspektivu a členění. Neřídila jsem se žádnými pravidly a trendy, fotila jsem srdcem.

A tak se snažím fotit dodnes. Nejrady asi pořizuji snímky lidí. Ráda hledám zvláštní výrazy v obličejích, zachytávám vrásky od smíchu a klidně i kruhy pod očima z nevyspání. Každý člověk má svůj životní příběh, který se mu vtiskl do těla a čeká, až ho někdo odvypráví. A já chci být tím vypravěčem.

Upřímně doufám, že z práce, kterou jsem vytvořila, na diváka trochu dýchne atmosféra okamžiku, podstata a nálada toho určitého člověka a že se mi alespoň trochu povedlo být tím dobrým vypravěčem.

2. Hledání toho pravého

Inspirace

Co bylo mou inspirací? Ráda bych tvrdila, že jsem se jednoho dne ráno probudila a můj mozek navštívila múza. Múza, která mi poradila, ať zkusím něco nového, neotřelého a jedinečného. Bohužel pro mě, to tak nebylo. Posledních pár let jsem se pokoušela do svých fotek dát něco navíc, přidanou hodnotu, která by jim zvýšila jejich uměleckou cenu. Sebekriticky však musím uznat, že se mi to příliš nedařilo. Náměty se opakovaly a už jsem si přišla jako montážní linka, která chrlí, v různých provedeních neustále stejné výrobky. Byla jsem sama se sebou nespokojená a tak jsem vytahovala svůj foťák čím dál míň a míň.

Petr Hricko

Jednoho dne jsem však náhodou našla fotografa jménem Petr Hricko a jeho fotky mne naprosto okouzly a dodnes žasnu nad tím, jaká kouzla dokáže. U něj jsem si poprvé po dlouhé době vzpomněla na svou zrcadlovku, která smutně ležela zaprášená na polici. Dodnes nechápu, jak některé fotky dělá. A asi proto je tak výjimečný, ač by hodně fotografií jeho díla ráda napodobila, nemají téměř šanci.

Nejvíce okouzlena jsem byla právě jeho levitačními fotkami. Používal obyčejné lidi, zkombinoval je se zdánlivě obyčejnými místy, a když to vše zamíchal, vyšlo mu z toho něco neuvěřitelného. Z každé fotky dýchaly silné emoce, z každé fotky se vám tajil dech. Říkala jsem si, že za tím vším musí být něco víc a začala jsem po tom pátrat. Zjistila jsem, že ne vždy se zabýval fotografií, až do roku 2003 ho nijak zvlášť nezajímala. Tento rok byl pro jeho život zcela zvrátovým. Jeho tělo zasáhla rakovina a skončil na onkologickém oddělení v nemocnici. Jeho blízký přítel ho chtěl rozptýlit a ulevit jeho duši a tak mu donesl fotoaparát. A jeho duši se opravdu ulevilo, od té doby fotil a každým dnem se zlepšoval a zdokonaloval. V roce 2012 se z koníčka stala reálná práce a od té doby sbírá jedno ocenění za druhým, podílí se na skvělých projektech a uchvacuje Evropu. Od roku 2014 se rozhodl pomáhat malým bojovníkům s rakovinou a to co pro něj kdysi udělal jeho kamarád, on dnes dělá pro ně. Dává dětem šanci, dává jim naději a dává jim radost.

Jako člověka ho nikdy nepřestanu obdivovat. Je skvělý v tom co dělá, baví ho to a ještě tím dokáže pomáhat. A jako fotografa? Některé jeho fotky mám vyvěšené na nástěnce jako motivaci, jako inspiraci a hnací motor.

Jeho kompozice, záběry surové přírody, šťastné i smutné výrazy fotografovaných, vám jednoduše vezmou dech. Donutí vás se zamyslet nad dnešním světem, nad tím co se za těmi fotkami skrývá, kolik práce musely dát. Není to žádný fotograf, kterých je na sociálních sítích tisíce a jejichž práce byste nedokázali odlišit od jiných. Ve svých fotografiích často pracuje s iluzí, s tlumenějšími barvami a nádherně zachycuje mlhu. Často používá do fotek klasické číselníkové telefony a staré televize a dává jim tak šanci ještě naposledy zazářit.

Přijde mi zbytečné psát sem, jak skvělý je, protože dokud nevidíte jeho fotografie, stejně neuvěříte a tak je příkládám v příloze. ¹

Martin Stranka

To je další moje ohromná inspirace. Nedokázala jsem sice o něm najít dostatek informací, ale k jeho fotkám je ani nepotřebuji. Spíše bych byla ráda, kdyby zřídil nějaký fotokroužek a vysvětlil mi, jaká kouzla používá na výrobu svých nadpozemských děl. Nikdy mne netrápilo, že nepochopím teorii strun a nevyrobím kámen mudrců, ale to že absolutně nemám ponětí, jak ty svoje fotky dělá, to mě trochu irituje. Ač si lámu hlavu, jak chci, ať shlídnu tisíce photoshopových tutorialů na YouTube, stejně to nechápu. Jak může vše působit tak reálně, když je fotografie určitě zinscenována a postprodukčně upravována? Jsem si jistá, že za tím stojí hodně práce a investovaného času, ale musí tam být i něco víc.

Každopádně, i když mě na levitaci přivedl pan Hricko, tak Stranka mě inspiroval k magičnosti a dramatizaci fotky. Dokáže vystihnout pohyb a energii přírodních živlů. Tohoto si všimlo už i spousta odborníků a jen za rok 2015 získal na padesát ocenění. Věřím, že jednou tohoto umělce budou znát všichni nejenom u nás, ale i ve světě. ²

¹ <http://www.petrhricko.cz/bio>

² <http://www.martinstranka.com/biography>

Karolina Ryzolová

Je fotografa sídlící v Českých Budějovicích. Fotí velice stylizované, mystické a někdy až strach nahánějící fotografie. Používá velké kontrasty a barevné plochy. Drtivá většina jejích fotek je photoshopově dovedena k dokonalosti a spíš než její fotografické umění, mě právě fascinuje to, co dokáže postprodukčně udělat. Jejími modely jsou nejčastěji ženy, u kterých se snaží vystihnout jejich podstatu, ať už je divoká, tajemná nebo smyslná.

Většinu fotek, pokud to nejsou akty, má nafocené v kostýmech, které si nechává šít nebo sama vyrábí. Velice se mi líbí, že tedy vkládá čas nejenom do samotného fotografování, ale i do pečlivé přípravy na něj. Když se k ní objednáte na focení, můžete se vtělit do bludičky, do překrásné divoženky nebo Karkulky.

Luna Torr

A to je moje poslední inspirační osoba pro tuto práci. Ve skutečnosti je jich samozřejmě mnohem víc, ale toto jsou lidé, kteří mě v mé tvorbě asi nejvíce ovlivňují.

Když jsme u předchozích fotografů našli levitaci, magičnost, drama a hru s barvami, tak u Luny najdeme tajemno, hru se stíny a s různými odstíny černé. Její fotky nás vtahují do temných koutů, až do smyslných hororových představ. Nenajdeme u ní velkou barevnou škálu, spíše utlumené a skoro až odbarvené scény. Ale právě to dělá její tvorbu zajímavou a úžasnou.³

Myslím si, že moje fotografie jsou mixem všech zmiňovaných osob, u každého jsem si vytáhla to, co fascinuje mne a snažila se to použitelně zkombinovat.

Proč levitace?

Jak už jsem zmínila, velikou inspirací pro mne v levitaci byl Petr Hricko. A tak jsem začala pátrat, jak se taková kouzla dají vlastně provádět. A zde mi byla velice nápomocná kniha *MÓDA & SVĚTLO*, 50 postupů světových fotografů. Upřímně nesnáším všechny příručky jak na digitální fotografii. Většinou to bývá pouhá snůška blábolů a 80 procent z toho, co je v knize napsané, již dávno víte. Ale zmiňovaná kniha od Chrise Gatcuma byla pro mne velikou inspirací.

³ <http://lunatorr.blogspot.cz/>

Ale proč jsem se pro levitaci rozhodla? Bylo zde hned několik klíčových faktorů, které se setkaly a rozhodly za mne. První byla samozřejmě touha po jedinečnosti a originalitě. Kdo by v umění nechtěl být inovativní, neotřelý a šokující? Ve světové fotografii bych byla asi za amatéra a každý by se mi vysmál, ale napadlo mne, že na škole ještě nikdo takto fotografii nepojal. Takže tím jsem měla bod originalita splněný.

Zároveň jsem také chtěla a přímo potřebovala, aby celé pořizování fotografií nebylo hodně finančně náročné. Přeci jenom jako student si nemohu dovolit pronájem ateliérů, koupí všech soft boxů a podobných technických hraček. Já si musela vystačit pouze s jedním reflektorem, odrazovou deskou, stativem, fotoaparátem a silnou touhou vytvořit něco perfektního. Když jsem zjistila, jak se levitace provádí, koupila jsem si malířské schůdky a bylo takříkajíc vymalováno.

Dále na listě mých požadavků byla dramaticčnost, magičnost, něco co je sice nereálné, ale lidé po tom touží. No a kdo netouží umět létat? Kdo netouží vidět svět z jiné perspektivy a zažít něco naprosto nového? Vždyť touha lidí létat nás pronásleduje již od dob Leonarda da Vinci. A bez použití jakýchkoliv strojů, ať už letadel, vzducholodí anebo vynálezu Jana Tleskače, musí být létání přeci magickou záležitostí. Takže z mé obyčejné levitace se stala rázem levitace magická.

A když jsem si začala v hlavě přehrávat to, jak by celý koncept fotografií mohl vypadat, viděla jsem pohádkový svět. Víly, které se vznášejí ladně a lehce nad zelenými bochánky mechu, lesní královny vyhřívající se na slunci a sedící na svém neviditelném trůnu. Představovala jsem si někdy až děsivě vypadající lidská těla, která jen tak neslyšně plují vzduchem nad klidnou hladinou vody, ducha spanilé panny vznášející se jako noční motýl ve tmě. Najednou se mojí fantazie rozjela do všech směrů a já si nápady nestíhala zapisovat. Najednou jsem věděla, že je to téma pro mě. Že s ním dokážu to, co od fotografie požaduji. Zachytím emoce, ať už skryté nebo hlasitě vykřičené do světa. Dohlédnu do koutů lidské mysli, objevím čiré štěstí, melancholii nebo opuštěnost a vše to zachytím. Ano, to bude moje bakalářská práce. Ne jen práce z donucení, nad kterou budu po nocích nadávat a kterou budu proklínat všemi možnými způsoby. Bude to něco, na co budu hrdá.

3. Historie

Když jsem uvažovala o tom, jak svoji práci pojmout, vytanula mi první na mysl historie fotografie. Přesněji historie klasické fotografie. Ale vzhledem k tomu, že já sama používám jednookou digitální zrcadlovku, přišlo mi to celkem zbytečné a jen místo zabírající. A tak jsem stručně sepsala jen vznik fotografie digitální.

Psal se rok 1981 a firma Sony přišla na trh s prvním digitálním fotoaparátem MAVICA. A i když se jednalo o naprostý průlom ve fotografování, boom digitální fotografie přišel až o deset let později. A proč? Protože když je něco digitální, je to automaticky spojené s nějakou technikou a u fotografie to byly počítače. Až počátkem let devadesátých se stala informativní technologie dostupnější pro širší okruh lidí a počítač začal mít doma skoro každý. První digitální fotoaparáty měli pro nás dnes již naprosto mizerné rozlišení, zvládli vyfotit jen pár fotek a oproti klasické fotografii na kinofilm to pořád nebyla žádná sláva. Navíc, když jste si chtěli fotografii vyvolat, museli jste si pořídit speciální tiskárnu, která byla s fotoaparátem dodávaná.⁴

Avšak od prvního digitálního fotoaparátu jsme ušli kus cesty a každým rokem se kvalita fotek a samotných foťáků posouvá dopředu raketovým tempem. To co bylo hitem předloni je již dnes zastaralé a fotit na obyčejný kompak za pár tisíc, který jsme dostali před pěti lety pod stromeček už je bláznovství. Alespoň tak na to nahlíží většina profesionálních fotografů nebo vývojářů. Já sama mám svou DLSR zrcadlovku starou zhruba dva roky a jsem spokojená. S kvalitou také v přímé úměře roste i cena a u opravdu profesionální těl a objektivů se můžeme dostat do řádek sta tisíců i milionů.

Pro mne osobně je digitální fotoaparát vynálezem 20. století. Jelikož si nejsem s štětcem ani s kresbou na sto procent jistá, je pro mne mnohem lepší a věrnější zachycovat okamžiky kolem mne právě s pomocí fotografie. Proto se ztotožňuji s názorem Harolda Davise, že „*v ideálním případě je fotoaparát vaším rozšířením- implantát se schopností ukládat digitální obraz. Ve chvílích, kdy vás okamžik fotografování skutečně pohltí, budete veškerá rozhodnutí o kompozici provádět rychlostí myšlenky, což je výborné*

⁴ EDITORS, Therese Mulligan and David Wooters a William S AUTHORS. *A history of photography: from 1839 to the present*. Köln: Taschen, 2012. ISBN 9783836540995.

zvláště když se světelné podmínky rychle proměňují. Pokud byste jen chvíli otáleli, rozhodující moment nenávratně zmizí.“⁵

Upravovaná fotografie

Fotografie je umění stejně jako malba či sochařství. A i malé dítě při kreslení chce své chyby opravovat, tudíž gumuje a dokresluje. Malíř po dokončení svého díla není spokojen s barvou šatů a tak je přemaluje. Sochaři se nelíbí příliš drsný povrch jeho díla a tak ho zbrousí. Stejná touha sužovala fotografie snad již od vzniku první fotografie.

I když já sama nikdy nezkoušela upravovat klasickou fotografii a nijak zvlášť se o tuto techniku ani nezajímám, stejně bych ráda zmínila pár českých fotografů. Ti své fotomontáže museli provádět bez různých programů na úpravy fotek.

Můžeme najít množství fotografií tvořených za pomoci koláží, kdy se na obyčejnou fotku dolepovaly různé, občas surrealistické motivy. Toto tvoření bylo typické právě pro českou fotografickou avantgardu v první polovině 20. století. Často se v kolážích objevovalo ať už celé ženské tělo, nebo jen jeho součásti. Jak jsem si stihla z fotografií té doby všimnout, měli velice rádi vystřihování intimních partií a zvláštní obsesi pro síťované punčochy. (Karel Teige, koláž č.340, 1948) Umělecké fotografie byly často kombinovány s obyčejnými novinovými výstřížky. Mezi tyto autory patřil Jindřich Heisler, Karel Teige a Jindřich Štýrský.⁶

Zajímavou hru s fotografií také rozehrál Karel Valter, který použil zajímavé překrývání a z lidí dělal duchy, jako například u jeho díla Školák.

A pokud bychom ještě na chvíli chtěli zůstat v Čechách a zároveň se přiblížit o kousek naší době, může nám za příklad jít Daniel Reynek. „*Ten svou tvorbou přesvědčivě dokazuje, že svět nikdy nevypadá jako fotografie, ale fotografie může vypadat jako svět.*“⁷ Poprvé jsem jeho díla zaznamenala v roce 2008, kdy se uskutečnila putovní výstava jeho prací a moje rodné město bylo jednou ze zastávek. Tam jsem také poprvé začala uvažovat nad tím, že fotit jenom to co vidíme a být otrokem pouhé reality

⁵ DAVIS, Harold L. *Kreativní kompozice: tipy a techniky pro digitální fotografie*. Vyd. 1. Brno: Computer Press, 2011. ISBN 978-80-251-3504-4.

⁶ BIRGUS, Vladimír. *Czech photographic avant-garde: 1918-1948 : concept and selection of photographs Vladimír Birgus*. Cambridge, Massachusetts: MIT Press, c2002. ISBN 0-262-02516-7.

⁷ REYNEK, Daniel. *Daniel Reynek - fotografie*. V Náchodě: Galerie výtvarného umění, 2011. ISBN 978-80-87069-26-4.

je nesmysl a vytvářet si své vlastní světy je mnohem lepší a zábavnější forma fotografování.

Dále se fotografie upravovali pomocí tzv. sandwichování, kdy se díky poskládání fotek mohlo dosáhnout nereálných scénérií, klidně i levitace. Běžnou úpravou byla také retuš, kdy se malým štětečkem upravovali pozitivy. Dále potom nadržování a vykrývání, které se využívalo například při přepalech slunečné oblohy.

Historie upravované digitální fotografie se dobově podobá i jejímu vzniku. Již v 90. letech zaplavil trh nespočet programů k retušování nebo přebarvování fotografie. A od té doby není fotografa, který by při své práci s digitálním fotoaparátem nepoužil nějakou retuš, vyrovnání hloubky či dokonce matte painting. Programy na úpravu fotografií znamenaly celkovou revoluci. S každým rokem se objevovali nové funkce a možnosti, co s fotkou udělat.⁸

Tyto úpravy se dnes používají téměř všude. Vždyť módní časopisy jako je Vogue nebo Elle by bez retuše a umazání nějakého toho špeku navíc pravděpodobně již neexistovali. Dnešní doba si žádá iluzi dokonalosti. Například focení v poušti by bylo příliš drahé a tak stačí písečné duny jen přidat v programu a velkolepě vypadající snímek je na světě. Reklamy, které na nás vyskakují z každého možného místa nejsou většinou nic jiného, než klam vytvořený v počítačovém programu. Sociální sítě typu Instagram jsou zaplněné fotografiemi, na které byl použit nespočet filtrů, které mají snímek atraktivit. Obyčejná fotka už nám začíná připadat omezující a obyčejná. A ve světě, kde se chce každý lišit a být výjimečný je obyčejnost nežádoucí.

Historie photoshopu

Stejně jako všichni a všechno má i photoshop svou historii. Možná ne tak zajímavou a známou, ale rozhodně důležitou.

Jeho vývoj začal už v roce 1987 a u jeho zrodu stál Thomas Knoll. Stvořil program, který by uměl digitální fotografii transformovat z barevné do černobílé. Jeho snažení si všiml i jeho bratr a tak začal původně malý prográmeček nabývat velikosti a důležitosti. I

⁸ PÁTEK, Jiří. *Element F.: fotografie a umění ve druhé polovině 20. století*. V Brně: Moravská galerie v Brně, 2012. ISBN 978-80-7027-256-5.

když o něj firma Adobe zpočátku nejevila zájem, po dvou letech byla konečně podepsána smlouva a Adobe Photoshop verze 1 mohla jít do světa.⁹

Původní záměr byl stvořit program pro obyčejného zákazníka, avšak s postupem času, novým vývojem a kompatibilitou se všemi operačními systémy se stal Photoshop nástrojem profesionálů i amatérů.

⁹ EISMANN, Katrin. *Photoshop: výběry, masky a montáž*. Vyd. 1. Brno: Zoner Press, 2006. Encyklopedie - grafika a digitální fotografie. ISBN 80-86815-41-2.

4. Technika a pomůcky

Nejdříve bych ráda začala tím, jak jsem samotnou levitaci vytvářela. Mým hlavním pomocníkem byly malířské štafle, na kterých model ležel, seděl či stál. Vzhledem k tomu, že nedisponuji autem, jsem víc propriet mít už nemohla, protože pak bych potřebovala tým nosičů. Dost často se tedy stalo, že samotné štafle nestačili a model musel ještě někdo další podpírat.

Samotná fotografie vznikala tak, že tam, kde jsem chtěla nechat člověka létat, jsem postavila štafle, a na ně potom model naaranžovala. Když jsem byla s touto fotkou spokojená, odstranila jsem štafle a vyfotografovala jen čistě prostředí a pozadí. Poté přišel na řadu Adobe Photoshop CS6 (64bit) verze, kde jsem schůdky umazávala a tak vznikla ona tajemná levitace.

Jak už jsem zmiňovala na začátku své práce, příliš techniky nebylo při mém focení třeba. Ale to neznamená, že jsem s ní neměla občas potíže. Často to byl větší boj, než bych si bývala přála.

Používala jsem svůj staříčkový stativ Hama a ten se občas odmítal přizpůsobit danému prostředí, nakláněl se ve chvílích, kdy jsem potřebovala na milimetr stejnou fotografii a napravovat to ve photoshopu byla často práce na několik hodin. Několikrát se mi stalo, že jsem až doma zjistila, že jsem například zapoměla vyfotit jen pozadí, nebo že schůdky zakrývají na fotce kousek nohy. A tak jsem musela vyrazit znova fotit.

Další překážkou bylo často počasí. Většinu fotek jsem pořizovala venku a v zimě, takže se mráz stal mým nepřítelem číslo jedna. Všechny nahé fotky, které ve své práci mám, se nepořizovali ve více jak 5°C. Takže v tašce jsem měla povinně termosku s kakaem a deku na přikrytí. A když už mě náhodou nesušoval mráz, tak přišel déšť. Slunce svítilo často ve chvílích, kdy jsem si to nepřála. Když napadl výjimečně sníh, tak než jsem sbalila vše potřebné, už stihl roztát. Celé mi to přišlo jako boj s větrnými mlýny a často jsem byla už zoufalá.

Samozejmě zde byla i časová náročnost. Když jsem nebyla ve škole já, bylo proti mně buď počasí, nebo rozvrh mých přátel. A i když samotné focení nezabralo déle jak hodinu, tak přípravy na něj, cesta a samotné hledání místa zabraly kolikrát celý den. A tak jsem neskutečně vděčná těm, kteří si na mne udělali čas a pomohli mi.

Dále vybírání modelů. To byla jedna z nejtěžších záležitostí. Každou fotku jsem měla už důkladně naplánovanou a hledala jsem člověka, který by se na ní podle mého nejvíce hodil. Když jsem chtěla nafotit lesní královnu, musela jsem ji nejdřív najít. Když jsem chtěla nafotit zkroušeného člověka, musela jsem nejdřív přemýšlet, kdo v mém okolí by se na to hodil. Fotka neměla být jen zaranžovaná, měla být pokud možno co nejvíce uvěřitelná. Chtěla jsem, aby každá fotografie vyprávěla příběh té osoby, nechtěla jsem herce, chtěla jsem reálné příběhy a jejich aktéry. A to se mi alespoň dle mého mínění povedlo, a i když mi to trvalo trochu déle, než jsem chtěla, našla jsem nakonec dokonalé lidi.

Kdy už jsem své modely našla, musela jsem je přesvědčit, aby se nechali vyfotit a často i svléci. A to chtělo odvalu a někoho, kdo se nebojí jít s kůží na trh. Naštěstí mám tak skvělé přátele, že mi v tomto vyhověli a já tak mohla provést svůj záměr.

Celá série fotografií je focena v okolí Plzně. Ať už se jedná o prostory vysokoškolských kolejí, Boleveckého rybníka a přilehlých lesů nebo staré dřevěné stěny. Najít tyto místa pro mě, jakožto rodilého Chebáka nebylo vůbec nic jednoduchého a zabralo mi to asi nejvíc času. Jezdila jsem bezcílně po Plzni a hledala zajímavá místa, ta místa, která jsem si vysnila a se kterými jsem chtěla pracovat. Nechtěla jsem se smířit s ničím jiným. A když jsem dokázala v lednu najít v lese krásně zelený mech a malé zelené stromečky, věděla jsem, že už zvládnou naprosto všechno.

K focení jsem používala svojí dva roky starou zrcadlovku Nikon D5100 s objektivem 18-55mm, odrazovou desku, v případě focení v interiéru reflektor koupený v kutilských potřebách a v případě exteriéru to byly často svíčky, různé baterky a mnohdy i světlo z několika telefonů. Dále potom barevné folie, kterými jsem zabarvovala světlo.

A photoshop. Bez něj by to všechno byly jen fotky lidí na štaflích, bez nějakého širšího smyslu a kouzla. V něm jsem čarovala se světly a stíny, s barvami, vytvářela tři stejné osoby na jedné fotografii. A tím největším pomocníkem v postprodukci se stal grafický tablet Wacom. Bez něj bych nikdy nezvládla tak detailně odmazávat nepotřebné pixely.

A samozřejmě, nedílnou součástí celého procesu bylo malé komando pomahačů, bez kterých by nic nevzniklo.

5. O fotkách

Na následujících stranách se budu věnovat tomu, jak jednotlivé fotografie vznikaly, jaká postprodukce u nich byla nutná a co všechno bylo potřebné k tomu, aby mohly vzniknout.

1-Modrá laguna

Je můj vlastní autoportrét pořízený za pomoci samospouště a manuálního ostření. Pořizování této fotky bylo opravdu zábavné, jelikož moje zrcadlovka nenabízí zrovna nepřeherné množství různých časů pro samospoušť. Byla jsem tedy odkázaná na ten nejdelší co tam byl a to bylo 10 sekund. Nejdříve jsem umístila štafle na místo, kde jsem chtěla být vyfocena, postavila na ně jednoho ze svých pomahačů a manuálně na něj naostřila. Toto ostření jsem tam poté nechala, nastavila všechny potřebné funkce, jako byla uzávěrka, expozice, iso a podobné věci. Na osvětlení jsem použila reflektor s LED světlem, překrytý modrou folií a dva lidi, kteří na mě každý z jedné strany svítili malými baterkami. Potom už jsem jen nastavila sériové snímání, zmáčkla spoušť a utíkala na štafle. Moje sériové snímání je opět omezené pouze na deset fotek a tak jsem takto běžela celkem často. Nakonec zhruba po hodině jsme měli vše nafocené, já už poté dofotila jen pozadí a mohla jsem jít upravovat.

Samozeřejmě samotnému focení předcházela spousta kosmetických úprav, ať už se jedná o tupírování vlasů, zdlouhavé malování nebo vybírání těch správných šatů. Ale tyto přípravy byly složité u každé fotografie, které jsem do této série fotila, tudíž už jsem to nevnímala jako žádnou překážku nebo časovou brzdu.

Příběh této fotografie nebude tak těžce filosofický jako u těch ostatních. Chtěla jsem jen vytvořit něco děsivého a poutavého zároveň. Něco, co byste rozhodně nechtěli potkat na chodbě vašeho domu. Něco co by vám pravděpodobně mohlo přivodit zástavu srdce nebo minimálně těžkou psychickou újmu.

Proto jsem zvolila trochu strašidelné a rozhodně ne přirozené studené modré světlo, černé oblečení, černou rtěnku a toporný postoj. Výborně se mi hodily i stíny, které vrhalo kovové zábradlí na stěny za mnou a i na mou postavu. Pak už stačilo se jen úkosem kouknout do objektivu a fotka byla na světě. Ten trochu děsivý pohled mi šel naprosto sám, stála jsem totiž celkem blízko zábradlí nad dírou, která se táhla celých

devět pater a z toho mi opravdu do smíchu nebylo. A vzhledem k tomu, že se mi z té výšky točila hlava a klepaly nohy, trochu jsem se bála, že má práce vyjde až po mé smrti.

2- Noční motýl

Tato jediná fotografie nebyla zcela domyšlená, ve chvíli, kdy jsem ji šla fotit. Nevěděla jsem, jak se zachová tma, světýlka a jestli samotná fotografie půjde vůbec použít. Bála jsem se rozostřenosti, šumu nebo toho, že se modelka bude ve tmě ztrácet. Proto jsem si sebou vzala tři LED řetězy na baterky, kterými jsem ji hodlala obalit. Jediné, co jsem dopředu věděla, bylo to, že chci vytvořit jemného motýlka vznášejícího se neslyšně nad zemí, že chci vytvořit něco nadpozemského, magického, ale ne strašidelného. Poprosila jsem kamarádku, zda by se nemohla podívat doma po dlouhých bílých šatech. Byla jsem připravena i na variantu, kdy bych ji pouze obalila do vrstev tylu a záclon a sešpendlila bych je jako šaty. Avšak mám nejúžasnější modelku na celém světě, která si sehnala staré svatební šaty, které pro můj účel byly asi tím nejlepším. Nádherné vzdušné šaty s kanýrky, jemným háčkovaným vzorem a s rozšiřující sukní. Přesně tak, jak jsem si svého motýlka představovala. Nemusela jsem už nic moc dalšího dělat, jen jsem ji na drdol připevnila bílou a krajkovanou záclonu, spustila kolem ní světýlka a už ji jen nechala poletovat. Poletovala před garáží, která byla pobita starými a téměř shnilými prkny. Celou scénu už pak jen moji dva pomahači osvětlovaly telefony a magické světlo bylo na světě. Díky dlouhým splývajícím šatům schůdky nebylo skoro vidět, a tak jsem se později nemusela zabývat stínem, který by bývaly vrhaly.

Nafotila jsem kolem 200 fotek, kdy modelka chvíli stála, chvíli seděla, zkoušely jsme dokonce ji nechat i ležet. Když jsem se však doma probírala fotkami, přišla mi ta nejjednodušší póza ta nejlepší.

Výsledná fotka je shodou okolností i první fotkou, kterou jsme toho večera nafotily. Při prohlížení fotek mne zaujalo, co světlo z telefonů dokázala na starých prknech vyčarovat. I když jsme nepoužili žádné efekty nebo folie, světlo bylo nazelenalé. A tak nádherně doplňovalo celou atmosféru, že jsem už jen maličko ztmavila okraje, aby se veškerá pozornost poutala pouze na plující osobu a bylo hotovo.

Chtěla jsem zachytit jemnost, celou dobu, jsem měla v mysli obrázek malého motýlka, který se vznáší nad lampou a neslyšně třepetá křídélky a vyhřívá se ve světle. Něco tak nádherného a jemného, že bychom to mohli dotekem zničit a zabít. Něco, co je možná mimo naše smyslové chápání, ale stále to tu je. Něco, co nás doprovází celý život, něco co je na okraji našeho zorného pole.

3-Zrození

Můj záměr zde byl jasný. Chtěla jsem vytvořit lidské tělo v symbióze s přírodou. Chtěla jsem zdůraznit to, že i když si jako lidstvo myslíme, že vládneme světu, přírodě a můžeme poroučet dešti větru, není to tak. Že příroda je naším vládcem a že ona je i naší matkou. Vždyť z přírody jsme se zrodili my, rostliny, zvířata, nerostné bohatství a vlastně všechno, co kolem sebe vidíme.

Chtěla jsem zachytit to, jak se tělo vyvíjí, jak roste fyzická i psychická síla, takový malý lidský kokon. Proto jsem modelku svlékla do naha, aby na fotografii nepůsobil žádný rušivý element, který by mohl odpoutat pozornost. A proto jsem zvolila i prostý les, bez žádných zbytečných keříků a kamenů. Chtěla jsem naprosto jednoduchou a snadno pochopitelnou scénu. Moc se mi líbilo, že když maličko popustíme uzdu své fantazii, zcela jednoduše si můžeme představit, jak se tělo pomalu narovná a z malého zárodku vzniká krásná lidská bytost.

Samotné focení bylo mnohem jednodušší, než jsem očekávala. Nejdéle asi trvalo najít to správné místo, kde by bylo dostatek stromů, neprokukovala by silnice nebo domy, bez vysokých mravenišť nebo popadaných kmenů. S modelkou jsme zhruba hodinu chodili po lese, než jsme našli naprosto ideální a perfektní místo. Pak už jen stačilo správně umístit štafle, svléknout mou modelku a přesvědčit ji, že opravdu nevypadá tlustě. Problém nastal v okamžiku, kdy si měla sednout na horní okraj štaflí. Ty stály na polámaných větvičkách mírně nestabilně a tak tu bylo celkem reálné nebezpečí, že mi kamarádka spadne a ošklivě si ublíží. Proto samotné focení netrvalo déle jak deset minut. A to hned z několika příčin. Potřebovali jsme co nejrychleji vše nafotit, protože jsme pospíchali do školy, venku ten den opravdu ošklivě mrzlo a štafle byly kovové, což v kombinaci s holou kůží nebylo zrovna příjemné a také kvůli již zmiňované možnosti ošklivého pádu. Potom už jsem jen rychle nafotila pozadí a běželi jsme z lesa pryč.

Úprava ve photoshopu byla potom již snadná. Opět jsem umazala schůdky a musela se mírně poprat s větvičkami, které se při odstranění schůdků maličko posunuly. Dále jsem snímek mírně zabarvila do zelena, upravila světla a stíny, selektivním výběrem zdůraznila stromy a namířila bodové měkké světlo na postavu.

4-Obyčejný kluk

Vymyslela jsem si snad všechny typy levitace. Ale neměla jsem žádnou obyčejnou. Fotku obyčejného člověka, který by chtěl zažít ten pocit volnosti, kdy může létat po okolí, vidět svět z jiné perspektivy a být volný jako pták. To byla totiž původní myšlenka celé mé práce. A tak jsem se rozhodla, že někoho nechám., aby si na toho ptáka opravdu zahrál.

Přišlo mi, že fotka bude vypadat lépe v noci, jen slabě osvětlena svíčkami a malými světelnými řetězy. Zároveň jsem nechtěla fotit nikde v přírodě. Nejenomže jsem fotek z přírody měla už spoustu, ale když jsem chtěla, aby ten levitující byl obyčejný člověk, nemohla jsem si přeci myslet, že kdyby opravdu někdo uměl létat, poletí zrovna do lesa. Proto jsem celou scénu umístila sice ven, ale aby prostředí bylo alespoň trochu zajímavé, zvolila jsem kamennou zeď se zajímavým zamřížovaným vchodem. Po obvodu zdi jsem už jen umístila pár svíček, abych celému tomu výjevu dodala pěknou atmosféru.

Myslela jsem si, jak bude focení zábavné a ono nakonec i bylo, jen trochu jinak. Opět jsem mohla operovat pouze se schůdky. A položit na schůdky chlapa, který má přes devadesát kilo nebylo úplně jednodušší. A tak na scénu přišel přítel, který mu zvedl nohy. Tudíž, kamarád byl hrudníkem opřený o hranu schůdků a zbytek držel přítel. Jestli něco bylo opravdu fyzicky náročného, bylo to toto.

Dokonce šlo chvilkami i o život. Schůdky o kousek podjely a hrana se zaryla modelovy pod krk a málem se udusil. Když nyní koukám, jaký nadšený výraz na fotce má, obdivuji ho, že to vůbec dokázal.

Vzhledem k celé náročnosti vzniklo asi jen deset fotek, ze kterých jsem mohla vybírat. Jak přítelovi, tak modelovi rychle došly síly a já si musela vystačit s tím, co jsem měla nafoceně. Vyfotila jsem si poté už jen pozadí a šli jsme rychle zpátky na kolej.

Doma jsem při prohlížení vzniklých fotek málem začala hlavou mlátit o stůl. Mého modela za lýtko držel přítel a tak po umazání štaflí a jeho, kus té nohy chyběl. Asi hodinu jsem ten kousek nahrazovala pomocí klonovacího razítka. Jediné mé štěstí byla kombinace tmavého oblečení a tmy. Díky tomu neměly kalhoty žádné různé odstíny a tak to bylo možné takto provést. Další rána, která mě stihla, bylo, když jsem zjistila, že odstínově pozadí absolutně nepasuje k fotce. A tak jsem musela kompletně celou postavu i se stíny vypreparovat a položit ji poté na fotku pozadí.

Poté přišly na řadu kosmetické úpravy fotky. Jen jsem mírně zredukovala světlo ze svíček a přidala zeleno fialkovou mlhu. Jakákoliv další úprava mi v tomto případě přišla zbytečná.

S odstupem času mohu říci, že ze všech fotek, které jsem pro tuto práci nafotila, to byla naprosto nejhorší a nejtěžší postprodukce.

5- Ta, před kterou se i slunce klaní

O této fotce jsem se již v náznamech zmínila v předešlém textu, byla to jedna z prvních, která mne napadla a taky jedna z prvních, kterou jsem měla vyfocenu. Představovala jsem si v duchu královnu všeho. Královnu, které se i samo slunce klaní, takovou ženu, která by svou láskou a srdečností mohla zachránit malého opuštěného srnečka. Někoho, pro koho je automatické chovat se k ostatním s respektem a s ochotou. A když jsem si všechny tyto vlastnosti dala dohromady, vyšel mi z toho jediný člověk. Někdo, kdo by se pro přátele obětoval, někdo, kdo se snaží za každou šanci druhým pomoci a nikdy neřádá nic na oplátku. Někdo, tak úžasně čistý, že kdyby to bylo v mé moci, přidám ji ještě křídla. A Justýna pro mne právě tou královnou na neviditelném trůně je.

Když jsme to ráno šli fotit, bylo hnusné a pošmourné počasí a trochu mi kazilo plány. Chtěla jsem, aby scéna byla zalitá sluncem, aby vystihovala srdečnou povahu modelky. Ale byla jsem smířená s tím, že asi budu muset na místě překopat celou scénu. Když jsme přišli na místo a začali rozkládat stativ, najednou vylezlo z pod mraků slunce a všechno ozářilo. Možná, že to zní kýčovitě, ale bylo to jako zjevení, jako by se pohádka probudila k životu, čekala jsem jen, kdy k nám docválá jednorožec. Rychle jsem tedy vytáhla foťák a začali jsme fotit.

Normálně se mi přepálené a přesvětlené fotky opravdu nelíbí, ale tady mi to přišlo jako dobrý záměr. Jako by nějaké božské světlo mířilo jen a jen na ni a ukazovala nám její pravou povahu a její nádhernou prosvětlenou duši. Bylo krásné pozorovat, jak se to modelce samotné líbí, jak je nadšená. V tu chvíli jsem si uvědomila, že všechna ta práce za to stojí. Byla jsem tak nadšená, že jsem si neuvědomila, kolik práce mne při retušování fotky čeká. Schůdky bohužel házely velice nevhodný stín a následné mazání mi zabralo několik hodin. Nakonec se mi to však povedlo a jako jedinou další úpravu jsem použila novou vrstvu, kterou jsem vyplnila purpurovou barvou, zeslabila jsem její krytí a výsledná fotografie byla na světě. Nechtěla jsem si nijak více hrát se stíny, jasem nebo kontrastem, přišlo mi nejlepší nechat ji v co nejpřirozenějším stavu a jen mírně zesílit její přednosti. A protože mi osoba, která je na fotce přijde jako ohromný člověk, který má srdce otevřené pro celý svět a protože symbolická barva srdce je červená, použila jsem purpurovou barvu a doplnila tak celou atmosféru.

6-Lehká jako vánek

Fotka, kterou jsem chtěla nafotit celou dobu. Chtěla jsem alespoň jednu osobu, která by se vznášela na neviditelném mráčku a jen si tak plula přírodou. Takovou bezstarostnou levitaci, bez zbytečných dramát, nebo hlubších významů. Chtěla jsem něco magické a pohádkového. Tak aby se vám při pohledu na fotku se chtělo taky natáhnout na malý obláček a prostě odpočívat a rozjímat. Dlouho jsem přemýšlela, koho na fotku použiji. Chtěla jsem člověka vyrovnaného, veselého a zároveň klidného. Někoho, kdo si nepotrpí na zbytečná dramata a já budu moci opravdu uvěřit, že si jen tak poletuje. A našla jsem Anetku. Tu jsem nijak nesvlíkala, jediná má podmínka byla, aby si vzala něco, v čem jí je dobře a v čem se cítí pohodlně.

Když jsme hledali místo, kde fotografii pořídíme, nehnali jsme se za žádnou určitou vizí, hledali jsme jen příjemný prostor, kde se budeme obě cítit pohodlně. Chvilíčku jsme se procházeli lesem a našli místo, kde byla na zemi zhruba desetacentimetrová vrstva listů. Bylo to jako procházet se po nadýchaném koberci z malých obláčků. A bylo rozhodnuto.

Problém nastal v okamžiku, kdy jsme chtěli fotku naaranžovat. Lehnout si jen tak na vršek schůdků nešlo a tak se moje vize pomalu rozplývala a já byla nešťastná. A potom přišel přítel na výborný nápad, že dolní část zad bude mít Anet opřenou právě o štafle a

hodní částí těla se položí na jeho klečící tělo. Musím uznat, že pro oba to bylo opravdu fyzicky náročné a já oba neskutečně obdivuji a děkuji jim za to, co kvůli mně byli ochotni podstoupit.

Původně jsem ještě zamýšlela modelčiny vlasy pověsit na vlasce a nechat je kolem její hlavy étericky vlát, ale to už v té chvíli bylo nad naše možnosti. A tak jsem jí je raději jen nechala sepnuté.

Vzhledem k náročnosti, jsem vyfotila zhruba dvacet fotek, ze kterých jsem si potom doma vybírala tu finální. A jako pokaždé jsem umazala schůdky a k tomu potom i postavu přítele. Dále jsem maličko ubrala barvu, upravila odstíny barev, ztmavila stromy a kolem modelky přidala lehkou namodralou mlhu. A moje pohádková levitace byla na světě.

7-Hra, která nekončí

Jedna z mých nejoblíbenějších fotek z celé série. Prvním úmyslem bylo zachytit tanec životem, který většina z nás absolvuje. Tanec, který ale není nikdy zcela odhalený a je podřízený určitým pravidlům. Má svou melodii, svůj rytmus a lehké našlapování. Když jeden skončí, většinou začínáme automaticky další. Je to celoživotní přetvářka, obrana proti zranitelnosti a proti bolesti. Je to tanec, který tančíme v práci před kolegy, ve škole před spolužáky, doma před dětmi a partnerem, je to způsob chůze, výraz obličeje, používání vznešených slov. Je to něco, co ochuzuje naší vlastní duši a vlastní mysl podle toho, co si žádá situace, výchova, morálka a etika. Je to hra pro společnost a pro společenské postavení. Ačkoliv je možná tento popis zmatený a nejasný, byly to přesně ty myšlenky, které jsem měla s touto fotkou spojené a které mi běhaly hlavou.

Samozejmě, když jsem se vydala tuto polonahou fotku nafotit byla venku namrzlá auta a mně osobně se nechtělo ven ani v zimním kabátě, natož se někde svlékat. V okamžiku, kdy jsme dorazili po hodinové cestě tramvajemi a autobusem na místo, začalo ještě ke všemu pršet. Tudíž moje modelka by měla dostat cenu za statečnost a obětavost. A i když jsme všichni riskovali zápal plic, atmosféra toho pošmourného dne nebyla absolutně na škodu. Sluníčko by totiž této scéně neslušelo a zavádělo by ji jinam, než jsem měla v úmyslu. Krásnou tylovou Tutu sukénku měla modelka doma a já už jen dokoupila obyčejnou bílou papírovou masku. Nutno ještě podotknout, že v tomto

případě schůdky stály v mokré bažině, a jediný špatný krok by znamenal ležet v bahně a tak balancování na jedné noze byla skutečná odvaha.

Nejprve jsem myslela, že bude na fotce jedna jediná postava, tak jako na ostatních. Nafotila jsem ovšem tolik materiálu, že mi bylo líto použít jen jednu jedinou. Při úpravě jsem zjistila, že ze třech různých poloh mohu sestavit celý tanec. Úvodní postavení, dále samotný tanec a nakonec i lehkou úklonu. Vše do sebe perfektně zapadalo a já se nemohla od svého grafického tabletu odtrhnout. Když jsem po zhruba třech hodinách měla vedle sebe třikrát jednu a tu samou osobu, nebyla jsem tak spokojená, jak jsem si původně myslela. Najednou jsem nevěděla, na kterou se dříve koukat a celá kompozice mi nedávala tak úplně smysl. Uložila jsem tedy fotku s tím, že se na ní za pár dnů podívám a třeba ještě něco vymyslím. A opravdu, napadlo mne obě okrajové postavy zprůhlednit a nechat je jen tak lehce naznačovat celou scénérii, kdy se ale hlavní pozornost soustředí na středovou tanečnici. Tak, jak je nereálný ten tanec, staly se nereálnými stejně i postavy. Byla jsem spokojená.

Poté jsem už jen umazala některé nadbytečné větve, k tomu jsem použila klonovací razítko, upravila jas a kontrast, v nabídce světel a stínů jsem zvýraznila odstíny hnědé a žluté. Nakonec jsem už jen zvýraznila sukénku a umazala pár rušivých mraků v pozadí.

8- Melancholii napospas

Další nahá fotka. Jestli bylo focení nějaké fotky vzrušující a úsměvné, pak této. Byly jsme fotit v pátek odpoledne, kdy vzácně vysvitlo trochu sluníčka, a celá Plzeň se rozhodla jít vyvětrat. Fotili jsme u Boleveckého rybníka, a jak jsme brzy zjistili, ten je na procházky velice populární. Ve chvíli, kdy jsem svého kamaráda svlékla do naha, začal kolem pomalu proudit dav lidí. Pobuřovat dospělé nám ani tak moc nevadilo, ale nechtěli jsme kazit příkladnou výchovu malých dětí. Ty se většinou bez ostychu zastavily a zíraly s otevřenou pusou. Když je rodiče odvěkly pryč s pohoršeným pohledem, zaslechly jsme zdálky otázku, proč ten pán nemá kalhoty, nebo co tam ten pán dělal nahý. A i když si můj model hraje na umělce, který se nebojí šokovat a provokovat, studem byl celý červený. Byla jsem v pokušení místo něj fotit reakce kolemjdoucích. To by však do mé levitace asi tak úplně nesesedělo a tak jsme konečně začali fotit.

Představu o fotce jsem měla. Chtěla jsem nafotit ukřižovaného člověka na neviditelném kříži. Na kříži z bolesti a utrpení. Člověka, kterého zklamal život a lidé v něm. Člověka, který nemá naději a všechno vzdal.

Koho nafotím v této pozici jsem měla již dávno jasné a věděla jsem, že bude souhlasit téměř se vším, co si na něj vymyslím. Tak jak jsem dříve psala, snažila jsem se, aby fotografie vystihovala toho člověka, který na ní je. Ne že by můj model všechno vzdal a jeho život by byla jedna pohroma za druhou, ale dost se v ten čas trápil a zachvacovaly jej stavy smutku a deprese. Bylo to vidět v jeho chůzi, v jeho pohledu a držení těla. A tak se stal perfektním kandidátem.

Tato fotografie je přesně příkladem toho, kdy jsme se museli vrátit a fotit ještě jednou. Ve chvíli, kdy jsme měli dofoceno a všichni jsme se sbalili a odcházeli, jsem si všimla, že mému ukřižovanému chybí kus nohy. Takže ač neradi, vrátili jsme se, modela zase svlíkli do naha a všechno nafotili znovu. A i když venku svítilo sluníčko, mobil hlásil, že jsou 3°C. Což byla naprosto ideální doba, kdy nadvakrát fotit naprosto nahou osobu. Takže když si teď zpětně na to vzpomenu, divím se, že se se mnou kamarád ještě stále baví.

I s postprodukcí byl trochu problém. Tím, že sluníčko vykukovalo mezi mraky, se světlo každou chvíli rapidně měnilo a na fotkách to bylo znát. Když jsem si vybrala vítěznou fotografii, umazala schůdky a navrstvila jsem ji na obrázek pozadí, zděsila jsem se. Naprosto jiné světlo, naprosto jiný odstín, i vlnky byly naprosto jiné. Takže nakonec jsem neumazávala jen schůdky, ale úplně všechno kolem postavy. Musela jsem si fotografii zvětšit až na úroveň pixelů, aby někde nevznikaly nerovnoměrnosti. Když jsem měla tuto titěrnou práci za sebou, vytáhla jsem kontrast téměř na maximum, fotky odbarvila na stupně šedi a přidala další vrstvu, kterou jsem vyplnila hořčičně žlutou barvou a nastavila zhruba 25% viditelnost. Dále jsem pomocí filtru na vykreslení světla dodala mému ukřižovanému malou svatozář a bylo téměř hotovo. Na originální fotce je ještě vpravo strom a větve sahají téměř až k postavě. To celé mi však přišlo jako rušivý element a tak jsem strom odstranila. A jako poslední krok jsem na oblohu přidala pár mračen. Původně jsem chtěla ještě srovnat perspektivu lesa a pláže, ale když jsem to udělala, fotografie působila uměle a příliš se mi tento zásah nelíbil.

Celou touto úpravou jsem se snažila dát fotografii nový rozměr a dramaticčnost. Snažila se divákovi zprostředkovat tíhu bolesti a smutku, kterou dotyčná osoba v tu chvíli cítila.

9-Malá lesní víla

Pohádka, éteričnost, lehkost. To byla slova, která se mi honila hlavou. Měla jsem nafocené smutné a melancholické fotky, měla jsem veselé a magické, s filosofickým podtextem i bez něj. A chtěla jsem něco, co by opravdu šlo do pohádky použít, něco s květinami, se zvířátky a krásnými šaty. A v mysli jsem viděla tančící vílu na pasece.

V lese jsem našla malou mýtinu, kde rostly mladé zelené jehličnaté stromečky. Měla jsem tedy svou zelenou paseku a už jsem potřebovala jen sehnat svou vílu. Nabídla se mi kamarádka s přirozeně blond vlasy a já byla nadšená. Fotka se mi pomaličku skládala dohromady. Z tvrdé papírové lepenky jsem vyrobila králíčka, natřela ho akrylovými barvami a měla jsem už i své zvířátko. Modelku jsem oblékla do bílých krajkových šatiček a do navlněných vlasů přidala věnec z umělých květin, který jsem doma vyrobila.

Jediným dalším problémem byl jen samotný pohyb po pasece. Tanec nepřicházel v úvahu, protože mýtinka byla malá a při narovnané postavě by nebyla vidět. I když jsem si stoupla na vysoký pařez a fotila celou scénu z výšky, stejně jsem mohla modelku maximálně posadit. A tak jsem celou fotku naaranžovala do malé smutné víly, která drží svého malého králíčka, sedí na neviditelném pařezu a vzpomíná na pěkného mladíka, kterého kdysi v lese potkala.

V programu jsem potom jen lehce vytáhla zeleň malých stromečků, přidala jemné opary mlhy okolo modelky a ztmavila kus lesa v pozadí. Jakákoliv další úprava mi přišla zbytečná a narušovala mi moji čistě naivní fotografii.

10- Hlavou v oblacích

Poslední z fotografií. Focena až začátkem dubna. Chtěla jsem zoufale alespoň na jedné fotce zachytit přírodu v rozpuku a nemít všechno focené jen v zimě. A tak jsem čekala. Měla jsem v záloze jednu fotografii, kdyby se příroda proti mně spikla a stromy

nestihly vykvést. Avšak vesmír se nade mnou slitoval a tak v dubnu všude vykvetly třešně a trnky a já mohla jít fotit.

Na štafle jsem tentokrát postavila svého přítele. Ten se v touze po dokonalé fotce půl hodiny zveleboval, vybíral ten správný klobouk a zastříhoval vousy. Jaké bylo jeho zklamání, když jsem mu celou hlavu strčila do rozkvetlého stromu.

Kromě jeho alergie na pyl zde bylo ještě další nebezpečí a to včely. Protože na jejich bodnutí je bohužel alergický také. A tak vyfocení této fotografie muselo být rychlé a pokud možno bez prudkých pohybů. A tak jsem na složení této fotky měla asi nejméně materiálů. Pouze jednou vyfocené pozadí a asi jen deset obrázků trčících nohou z třešně. A tak jsem se tiše modlila, ať nikde nechybí kousek nohy a všechno sedí tak, jak má.

Kousek nohy nechyběl, a vše vypadalo perfektně. Započala tedy mravenčí práce s grafickým tabletem při mazání schůdků a ani ta netrvala tak dlouho, jak jsem se myslela. Poté jsem už jen použila mírně oteplující filtr, zvýraznila světlo a stíny, použila bodové měkké světlo a přidala výplňovou vrstvu ve světle oranžovém podtónu.

A jaký je celý smysl této fotografie? Nic tak závažného jako u předchozích. Jen to, že je nám od malička vyčítáno, když si vytváříme vzdušné zámky a když máme hlavu v oblacích. Když se zamilujeme tak, až tu hlavu ztratíme. Když se jakkoliv necháme strhnout emocemi nebo situací. A podle mě osobně je to škoda, ničíme tak plné prožívání života a ochuzujeme se o nádherné okamžiky. A i když může přijít občas ošklivý kopanec nebo v případě mého přítele na fotce žihadlo od včely, stejně bychom neměli nechat názory jiných, aby nás tak rapidně ovlivňovaly. Když chcete létat v oblacích, létejte. Když si chcete představovat svět lepší, udělejte to. A to je celá symbolika mé poslední fotky. Podněcování představivosti, podporování fantazie, vpouštění emocí do našich životů.

..

6. Závěr

Závěr většinou bývá takové shrnutí. Ať už je to závěr práce, školy a nebo nějaké životní etapy. A mohu říci, že vytváření bakalářské práce pro mě jistou etapou bylo. Nejenom, že jsem ji věnovala několik měsíců usilovného snažení a práce, ale také jsem se ve své tvorbě posunula trochu někam jinam. Na začátku byla pouze myšlenka, myšlenka o originalitě, touze oslovit a okouzlit, být výjimečná. Chtěla jsem zpracovat něco, co nikdo přede mnou ještě nedělal.

Během tvoření jsem narazila na spoustu překážek, ať už těch malých nebo obřích. Věděla jsem však, že musím vytrvat a že mi vlastně prakticky nic jiného ani nezbyvá. Každý den jsem se musela prát s nedostatkem inspirace, s technickými problémy, s nástrahami a nevyzpytatelností přírody. Musela jsem opustit svoje zajaté pohodlí a se vším se vyrovnat.

Když jsem byla zhruba v polovině práce, vypověděl mi službu objektiv a já přestávala věřit, že to všechno stihnu. Jiný jsem použít nechtěla, bála jsem se, že by to narušilo ucelenost celé série. A tak jsem čekala. Zhruba po měsíci jsem mohla opět začít a čas se rychle krátil. Zatnula jsem však zuby a nevzdala se. Když nyní píš poslední řádky celé této práce, jsem na sebe skutečně hrdá. Vím, že když chci, dokážu všechno. To je první pozitivní bod, který mi celá bakalářka přinesla.

Druhým bodem jsou nové schopnosti. Když jsem si téma levitace vybrala, bylo mi jasné, že můžu fotografii pořídit jakkoliv, ale že všechna kouzla se nakonec budou odehrávat na počítači. A tak jsem se začala učit. Objevovala jsem taje a záhady photoshopu. Zkoušela jsem pracovat s vrstvami a hrát si s vlastnostmi fotografie. Do hry jsem zapojila i grafický tablet, který do té doby sloužil jen ke grafickým pokusům v Ilustrátoru. Dále jsem se učila fotit trochu jinak, než jsem do té doby byla zvyklá.

A dalším a možná tím nejdůležitějším bodem je, že mi to dalo něco do budoucnosti. Chtěla bych svou levitaci dál vylepšovat a dotáhnout i až k dokonalosti. Když jsem psala o inspirativních fotografech, snažila jsem se každého z nich kontaktovat, aby mi o sobě něco málo řekl. Když mi odpověděl Petr Hricko, byl nadšený z mé práce a nabídl mi společné focení. A tak budu na přelomu června a července mít možnost zúčastnit se mého vysněného fotografování s ním.

Samozřejmě, práce mi vzala kus mého života, trochu psychického zdraví a něco přidala k mým tukovým zásobám. Ale když si nakonec teď vše sečtu, vychází mi kladné hodnoty a to je pro mne důležité. Dělala jsem totiž to, co mě baví.

Tato práce vznikla jako série deseti fotografií. Série, která měla jednoho společného jmenovatele a to levitaci. Přesněji řečeno krásu levitaci. Snažila jsem se poukázat na svobodu, kterou nám při vytváření fotografie poskytuje digitální zrcadlovka. Do svých fotografií jsem se snažila vdechnout život, nechat je vyprávět své vlastní příběhy. Chtěla jsem, abychom z našeho obyčejného světa mohli na chvíli utéci do jiného, do takové snové reality. Dnešní doba je plná násilí a krutosti a na pohádky většinou nezbývá čas. A tak jsem se rozhodla, že když my nejdeme za pohádkou, pohádka přijde za námi.

Má levitace by vám měla dokázat zprostředkovat magii. Měla by být schopna vytrhnout vás z letargie stereotypů a ukázat novou cestu. Cestu k emocím, cestu ke svému vlastnímu srdci a ke své fantasmii. Celá série je zkomponována tak, aby obsahovala pokud možno co nejvíce příběhů a různých nálad. Najdete zde štěstí i smutek, svobodu a volnost mysli, podíváte se na zrození nové energie a potkáte lesní vílu.

Resumé

Tato práce se skládá z praktické a teoretické části. Praktická část obsahuje deset fotografií na téma krása levitace. V této části jsem se pokusila zachytit snovou realitu jako opak dnešní doby plné krutosti a násilí. Snažila jsem se ukázat, jakou svobodu tvorby nám poskytuje digitální fotografie a jaká kouzla je možné tvořit. Teoretická část je rozdělena do několika kapitol. Začínám tím, co mě inspirovalo k vytvoření této série, potom postupně představuji pár českých fotografů, kteří mě silně v mé práci ovlivnili. Dále v krátkosti zabíhám do historie fotografie a fotografických úprav. Popisuji veškerou techniku a postupy, které jsem při focení používala. A v poslední části bod po bodu rozebírám jednotlivé fotografie.

This undergraduate thesis consists of a practical and a theoretical part. The practical part includes ten photographs, which topic is a beauty of levitation. In this part I attempted to capture the reality of dreaming as an opposite of contemporary times full of violence and cruelty. I tried to show the freedom of creation a digital photograph offers us and what magic we can create with it. The theoretical part is divided into several chapters. I begin with what inspired me to create this series, then I introduce couple of Czech photographers who strongly influenced me in my thesis. Next I deal shortly with the history of photograph and photo editing. I describe all methods and techniques I used when taking my photographs. In the last part of my thesis I analyse each of the photographs step-by-step.

Seznam zdrojů

Literatura

BIRGUS, Vladimír. Czech photographic avant-garde: 1918-1948 : concept and selection of photographs Vladimír Birgus. Cambridge, Massachusetts: MIT Press, c2002. ISBN 0-262-02516-7.

Click!. Praha: Slovart, c2009. ISBN 978-80-7391-331-1.

DAVIS, Harold L. Kreativní kompozice: tipy a techniky pro digitální fotografie. Vyd. 1. Brno: Computer Press, 2011. ISBN 978-80-251-3504-4.

EDITORS, Therese Mulligan and David Wooters a William S AUTHORS. A history of photography: from 1839 to the present. Köln: Taschen, 2012. ISBN 9783836540995.

EISMANN, Katrin. Photoshop: výběry, masky a montáž. Vyd. 1. Brno: Zoner Press, 2006. Encyklopedie - grafika a digitální fotografie. ISBN 80-86815-41-2.

GATCUM, Chris. Móda & světlo: 50 postupů světových fotografů. Vyd. 1. Brno: Computer Press, 2011. Edice digitální fotografie. ISBN 978-80-251-3553-2.

JOINSON, Simon. 101 kouzel s digitální fotografií: práce s fotografiemi snadno a rychle. 1. vyd. Čestlice: Rebo, 2010. ISBN 978-80-255-0388-1.

PÁTEK, Jiří. Element F.: fotografie a umění ve druhé polovině 20. století. V Brně: Moravská galerie v Brně, 2012. ISBN 978-80-7027-256-5.

REYNEK, Daniel. Daniel Reynek - fotografie. V Náchodě: Galerie výtvarného umění, 2011. ISBN 978-80-87069-26-4.

Internetové zdroje

<http://lunatorr.blogspot.cz/>

<http://www.martinstranka.com/>

<http://www.petrhriko.cz/>

<http://www.megapixel.cz/fotograf/169425>

Obrazová příloha

Inspirace

Petr Hricko

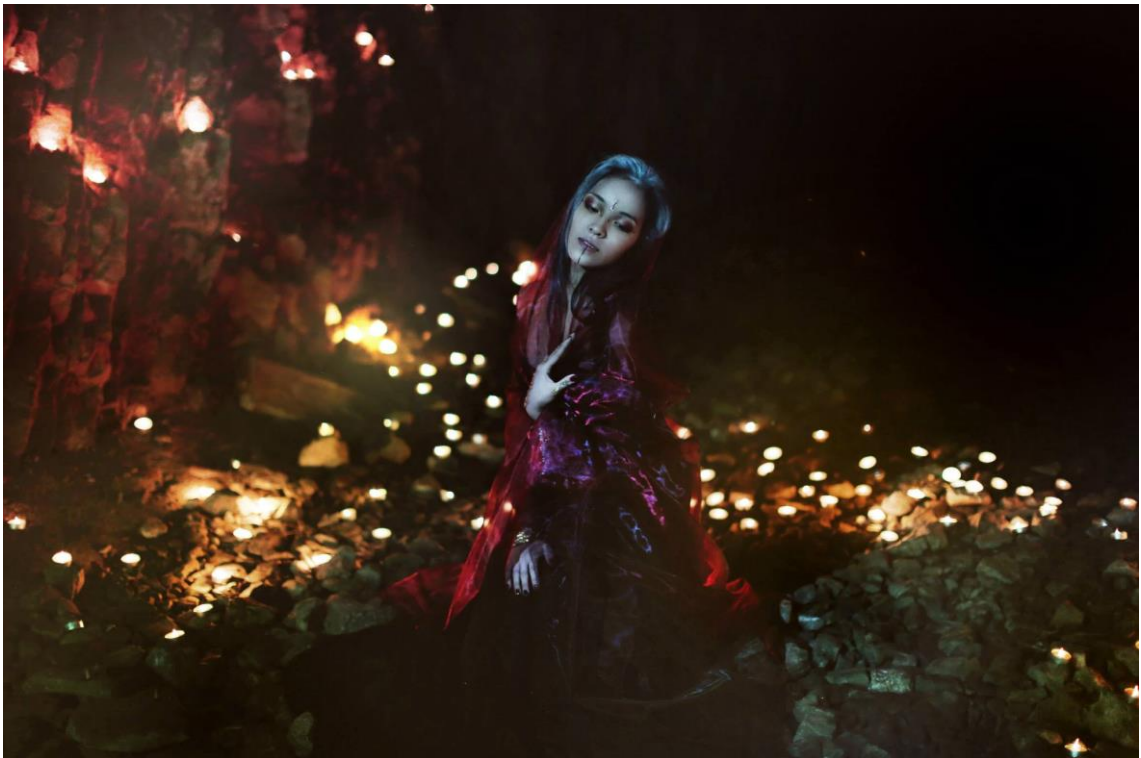
Martin Stranka

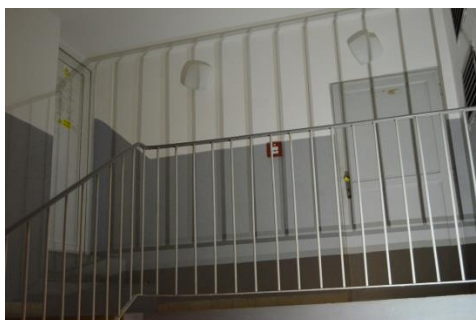
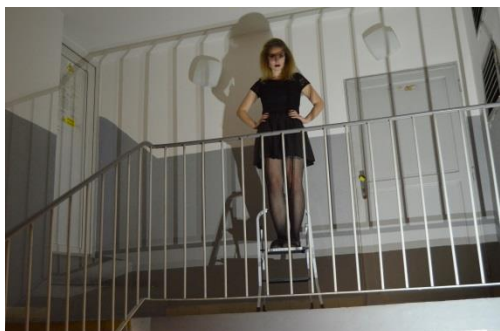
Karolína Ryvolová

Luna Torr

Skicovní materiál

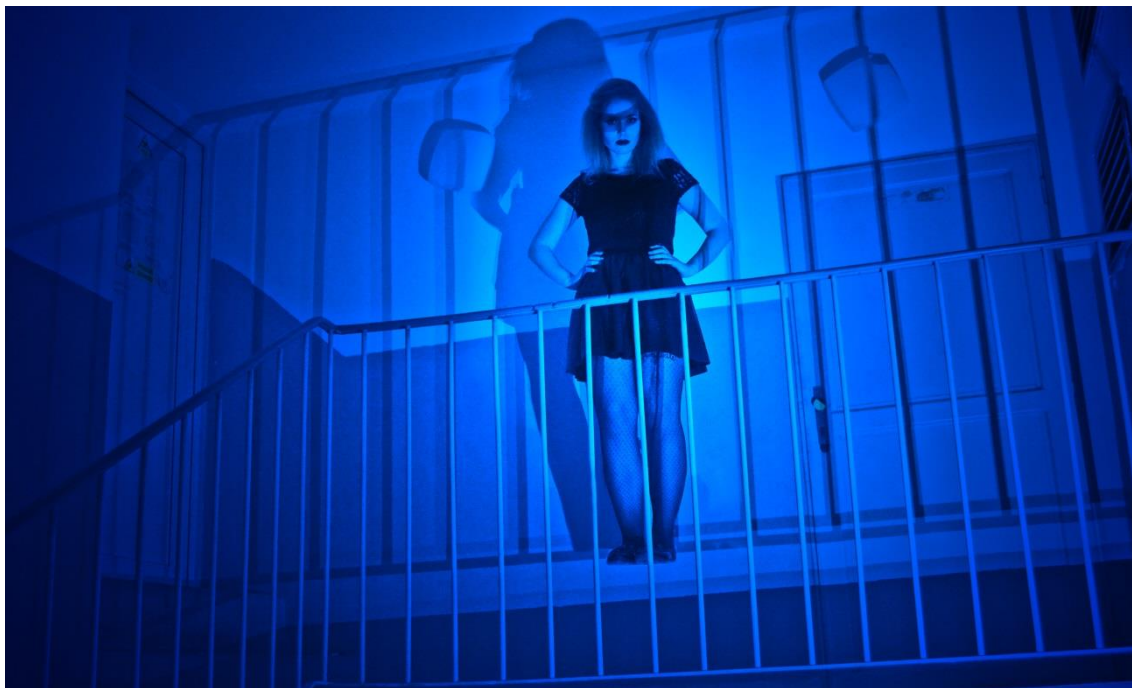

Výsledné fotografie

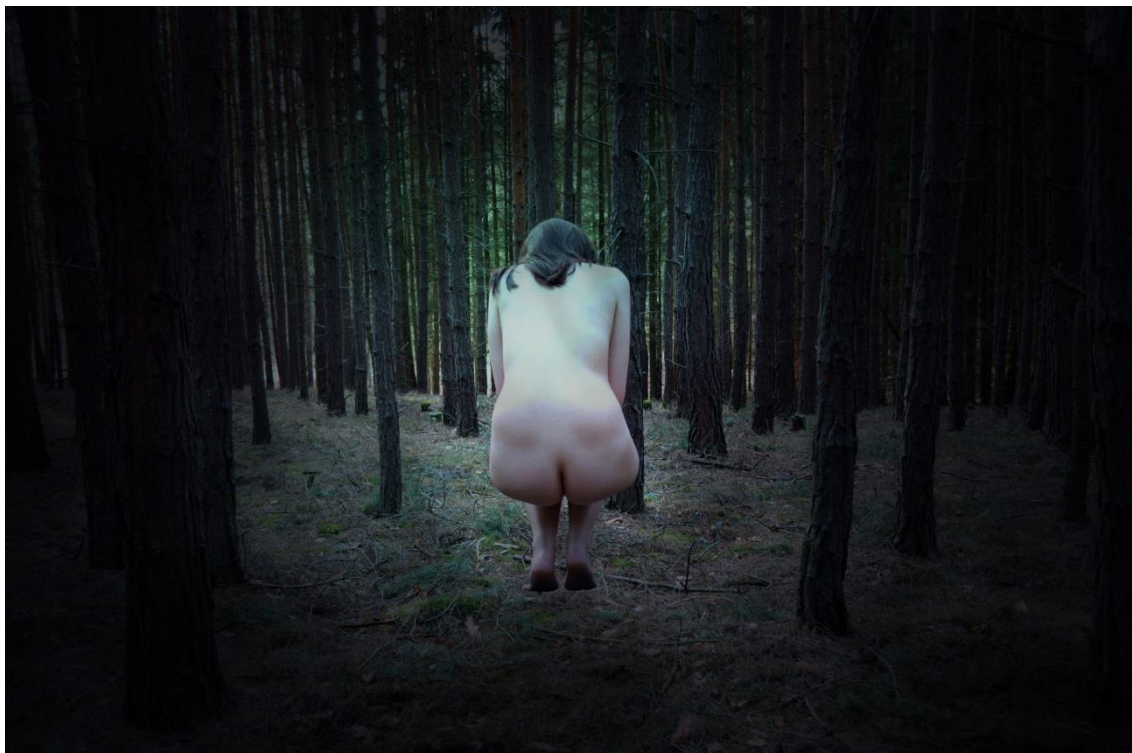
1-Modrá laguna

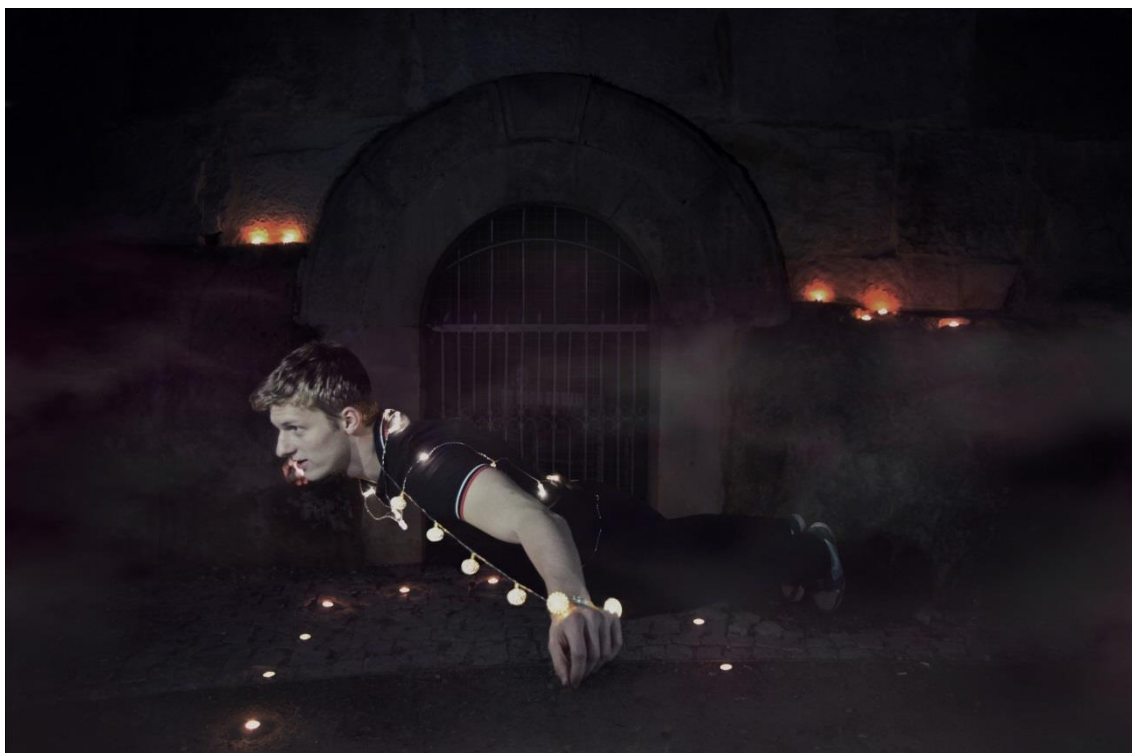
2- Noční motýl

3-Zrození

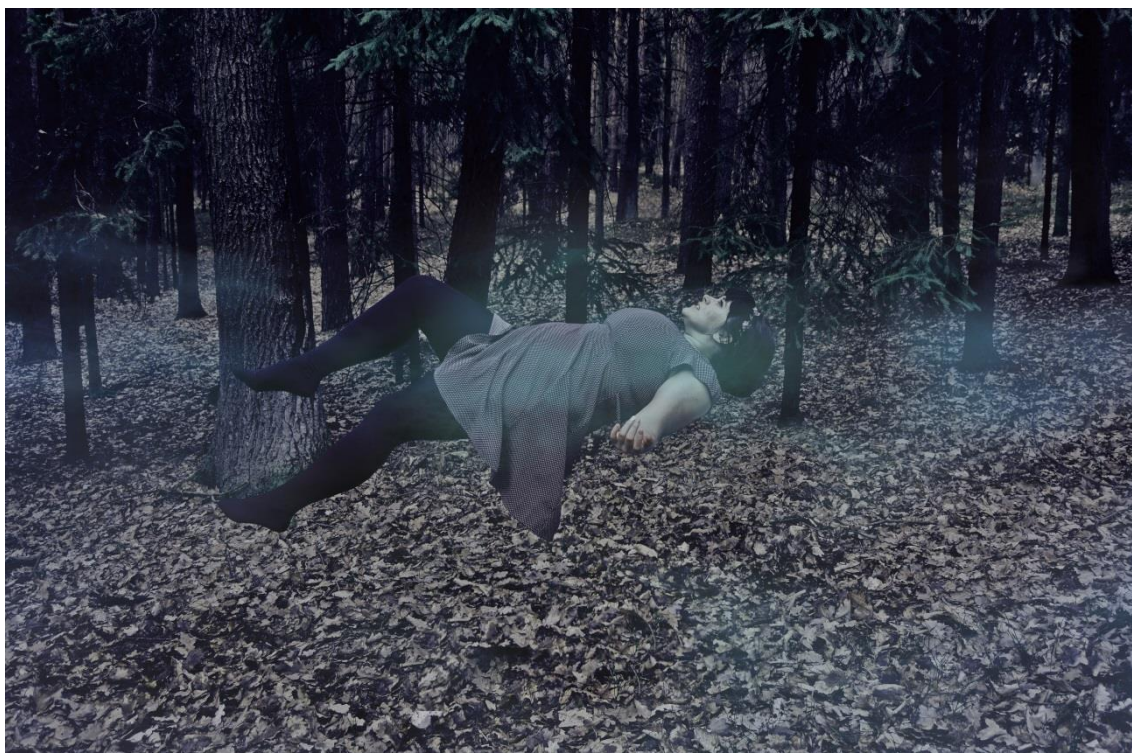
4-Obyčejný kluk

5- Ta, před kterou se i slunce klaní

6- Lehká jako vánek

7-Hra, která nekončí

8- Melancholii napospas

9- Malá lesní víla

10-Hlavou v oblacích

